

Vyjít ven

Martin Kivader

Po deset dní v zapomnění
Hledám sobě povzbuzení
Zapomnění světem, druhy
Na deset dní
Jsme v tom spolu každý sám

Ve stínech se ukrýváme,
Dokud nezavolají nám
Ti, kdož nezapomínají
Jako krysy
Ukryti jsme v svitu lamp

Pouze testovat nás chtějí
Jednou, dvakrát a z dospění
Než zas dobrovolně půjdeme
Nechat nás být
Rozšíříme volným během nový svrab

Po deset dní v zapomnění
Jedenácté kuropění
Zpoza oken vyzve nás
Vzpomenou si
Nic víc od nich nečekám

Deset dní již se mnou není
Jaké z něho rozuzlení
Jaká radost, jaká změna
Jaká, jaká?
Pět dní, na jednadvacet zpět

Nač jsou nářky, nač jsou stesky
Ubírám se k minulosti
Praha byla tehdy větší
Alma Mater
Byla krásná, ne jako ta dnes

Slavilo se, veselilo,
Stýskalo a vzpomínalo
Na hrdiny, na svobodu
A co dnes?
Jak budeme slavit listopad?

Na slavení, veselání
Ani v říjnu času není
Jsme v tom všichni, jsme v tom spolu
Každý roven
Proč jsou si někteří rovnější?

Na dlouho tu žádný není
Co důvěra? Co mínění?
Kdo se jimi pyšnit může?

Je to těžké
Neztěžujme si to ještě víc

Všechno přejde, jako snění
Všechno přejde, bez prodlení
Všechny mladší generace
A já s nimi
Pochopíme, jaké to bylo, konečně cítit svobodu

A nadechnout se!